

Legislativul și executivul împotriva justiției

Hieronymus Bosch - detaliu din Drumul Crucii

Există o țară fără ziaristi

Gheorghe Smeoreanu

Există în lume o țară fără ziaristi: România.

Nu avem o lege a presei și nici un statut al meseriei de jurnalist. Practic, oricine poate să intre în breaslă în câteva clipe, doar pe baza unei declarații verbale de intenție în urma căreia i se oferă un microfon, o cameră de luat vederi sau accesul la un computer. Nimic nu împiedică saltul de la statutul de aurolac la cel de ziarist acreditat la o prefectură sau în Parlament, la un minister sau la Guvern.

O știre sună astfel: „Senatorii juristi au decis să respingă marți amendamentul senatorului PDL, Iulian Urban, prin care acesta propunea modificarea Legii ANI, în sensul ca și jurnaliștii să intre sub incidența obligației depunerii anuale de declarații de interese. Urban a propus ca jurnaliștii din presa scrisă și audio-vizual să aibă obligația să completeze o declarație de interese, aceste documente urmând a fi publicate pe pagina de internet a instituției de presă pentru care lucrează.” Era firesc, fiindcă din moment ce nu poți defini juridic cine este sau nu ziarist, nu ai cum să implementezi o lege de acest gen.

Dereglementarea acestei profesii este consecința unor calcule dar și a unor mentalități la nivelul celorlalte puteri. Fundamentele acestei stări de fapt sunt teama de presă și dorința ca a patra putere în stat să aibă cel mai scăzut grad de credibilitate posibil.

Nu este niciun paradox în faptul că organizațiile „profesionale” susțin actuala situație, întrucât majoritatea membrilor lor se folosesc de lipsa oricăror reglementări pentru a-și putea face de cap într-un domeniu care seamănă izbitor cu un maidan.

Maidanul presei românești.

Judecători beți te bagă la închisoare

Cazul Mircia Gutău mi-a generat un hobby. Am început să colecționez situații absurde din justiția mioritică. Iată cea mai importantă piesă din colecția mea aflată abia la început.

Știați că dacă, să zicem, judecătorii Înaltei Curți de Casație și Justiție s-ar îmbăta într-o zi și ar redacta o decizie de condamnare la închisoare a unui nevinovat, respectivul nu ar avea nicio cale de contestare a acestei hotărâri? Realmente, așa stau lucrurile. Codul de Procedură Penală prevede o serie de condiții pentru contestația în anulare sau pentru revizuirea unei decizii a ICCJ, printre care nu se găsește situația în care judecătorii ar fi beți, drogați, amenințați, sechestrați etc, în momentul redactării „sentinței”. Dacă cineva reușește să pună pistolul la tâmplă judecătorilor unui complet și să îi determine să semneze o hotărâre oarecare, acea hotărâre rămâne veșnic definitivă.

Vorbim despre absurditatea sistemului juridic românesc însă nu avem o colecție de absurdități concrete. Am inițiat-o eu și fac apel la specialiști să o completăm. Merită, în numele unui popor care nu doar că a fost permanent guvernat prost, dar și dreptatea i s-a împărțit într-un mod absolut execrabil. (G.S.)

Gheorghe Smeoreanu

În România, instituția magistraturii pare a fi scăpată de sub control. Puterea judecătorească s-a plasat pe o poziție de dictatură. Este ceea ce toată lumea știe și aproape nimeni nu îndrăznește să rostească.

Bazându-se pe propria-i expertiză, pe principiul separației puterilor și pe faptul că se deosebește organic de celelalte puteri, deoarece este formată din alt aluat decât cel numit „clasă politică”, magistratura românească a forțat nota și își savurează succesul absolutismului.

În acest moment, magistratura clasă a magistraților are în ADN gene ale fostei nomenclaturi și ale fostei Securități și nu e nevoie de analize sofisticate pentru a repera acest adevăr. Puternică precum PCR și ezoterică precum Securitatea, magistratura a primit coroana inamovibilității care i se potrivește precum o tichie de margaritar. S-a ajuns aici pe mai multe drumuri.

A fost, mai întâi, unitatea de castă. Câtă vreme celelalte puteri s-au născut din haos, cea judecătorească și-a păstrat coeziunea și luciditatea, adaptându-se glorios la noua

societate. Toate palatele țării au fost bântuite, devalizate, retrocedate, doar palatele justiției au rămas neatinsse, iar seniorii lor nu au avut de îndurat nicio pierdere și nicio anxietate. Au fost astfel în situația de a-și extinde domeniile și de a acumula nesperate averi.

Apoi, a apărut idolatrizarea. Așa precum privatizarea s-a transformat din mijloc în scop, independența justiției a suferit transformarea de la principiu democratic la idol intangibil. Justiția a devenit vitelul de aur al unei națiuni care nu și-a încheiat încă drumul prin deșert.

În sfârșit, a funcționat efectul de templu. În vreme ce parlamentele s-au târât prin noroi, iar guvernele s-au umplut de bube, justiția s-a izolat în ceea ce românii au acceptat că se cheamă „Templul Justiției”. Superbă sintagmă, dar aducătoare de nenorociri.

PCR și Securitatea aveau mecanisme de control înfinit mai inteligibile, transparente și eficiente decât actuala magistratură. Protejată de codurile de procedură ca de cele mai largi, adânci și tulburi șanțuri de apărare, justiția nu permite nimănui să arunce vreo privire dincolo de înaltele sale ziduri. Ce o fi dincolo? Poate fi orice, o cetate a înțelepților sau o Sodomă, noi nu avem de unde să știm.

Ferit de vânturile alegerilor, necunoscând practica demisiei, beneficiind

de lupta dintre celelalte puteri, cea judecătorească a crescut ca o tumoare și e pe punctul de a produce metastaze. Să mori din pricina dreptății este onorabil, atâta doar că acum și aici este vorba despre un cancer al dreptății.

Ce e de făcut?

Mai întâi, e de luat la cunoștință faptul că justiția este pe cale de a se transforma în inamic public nr. 1. Apoi, sunt de luat măsuri la înalțimea cruzimii și cinismului acestui adversar.

Vorbim zadarnic despre reforma justiției, fiindcă justiția metabolizează orice schimbare transformându-o în amintita tumoare. Cred că este vremea să ne referim deja la o posibilă revoluție împotriva dictaturii magistraturii. Una nesângeroasă, desigur. Verificarea la sânge și la scară națională a averilor judecătorilor, în baza unei legi „ad hoc” ar putea fi semnalul acestei revoluții. Apoi, este necesară organizarea unui Departament Național Anticorupție în Justiție, un DNAJ care să manifeste o totală deschidere și colaborare cu presa. Aceste doua demersuri vor determina schimbări majore la nivelul structurilor de conducere ale întregului sistem judiciar.

Am folosit în mod excesiv termenul de revoluție? Poate că da. În fond, trebuie să se revolte celelalte puteri împotriva uneia care le-a scăpat de sub control.